

Sygn. akt III Ca 82/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2018r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Kwilosz-Babiś SSO Mieczysław H. Kamiński (sprawozdawca) SSR del. Monika Młynarczyk-Mościcka
Protokolant:	st. sekr. sąd Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z wniosku J. M. i M. M. (1)

przy uczestnictwie T. P. (1) i M. M. (2)

o rozgraniczenie

na skutek apelacji wnioskodawców oraz apelacji uczestniczki M. M. (2)

od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt I Ns 1200/13

p o s t a n a w i a :

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób , że :

- pkt. III nadać treść:

„III. rozgraniczyć nieruchomość stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...) położoną w obr.(...), gm. N. objętą KW nr (...) od nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) położonej w obr. (...) gm. N., objętej KW nr (...) według granicy prawnej - ustalonej na mapie sytuacyjnej w skali 1:500 z dnia 15 listopada 2014r. k - 273 akt , sporządzonej przez geodetę J. P. (1), wpisanej do ewidencji (...) Ośrodka (...) w N. w dniu 12 grudnia 2014 r. po numerem(...), przebiegającej wzdłuż linii koloru czerwonego na odcinkach od pkt. 2074r do pkt. 6, a następnie od pkt. 6 do punktu przecięcia się z linią koloru różowego pomiędzy pkt. 5 i 6, natomiast od tego punktu zgodnie z linią koloru różowego do jej kolejnego przecięcia się z linią czerwoną pomiędzy pkt. 5 i 4 zaś dalej ponownie według linii koloru czerwonego przez pkt. 4 do pkt. 3, a od pkt. 3 wzdłuż linii oznaczonych kolorem różowym, przebiegających przez pkt. E - 108, a od tego punktu ponownie wzdłuż linii koloru czerwonego przez pkt.1 do pkt. 2052gr ”;

- z treści pkt. IV wyeliminować ujawnione powierzchnie działek nr (...);

2. oddalić w pozostałym zakresie apelację wnioskodawców i w całości apelację uczestniczki M. M. (2);

3. orzec, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.

(...)

Sygn. akt III Ca 82/18

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu dokonał rozgraniczenia następujących nieruchomości położonych w obr.(...), gm. N. :

- działki ewidencyjnej nr (...) objętej kw. nr (...), od działki ewidencyjnej nr (...), objętej kw. nr (...), według granicy prawnej – przebiegającej wzdłuż granicy ewidencyjnej oznaczonej pkt. 2067r -2072r-2069r odwzorowanej na mapie z rozgraniczenia - wariant 1, z dnia 15 listopada 2014r.;

- działki ewidencyjnej nr (...) objętej kw. nr (...), od działki ewidencyjnej nr (...), objętej kw. nr (...) według granicy prawnej zgodnej z granicą ewidencyjną oznaczonej pkt. 2069r-2074r: odwzorowanej na mapie z rozgraniczenia - wariant 1, z dnia 15 listopada 2014r.;

- działki ewidencyjnej nr (...) objętej kw. nr (...), od działki ewidencyjnej nr (...), objętej kw. nr (...) według granicy prawnej - przebiegającej przez pkt. 2074r-6-5-4-3-2-1-2052gr, zobrazowanej na mapie z rozgraniczenia –wariant 2, z dnia 15 listopada 2014r ;

- działki ewidencyjnej nr (...) objętej kw. nr (...), od działki ewidencyjnej nr (...) objętej kw. nr (...) według granicy prawnej przebiegającej wzdłuż linii koloru różowego oznaczonej pkt. 2052gr-2078r-L-M-N, zobrazowanej na mapie sytuacyjnej z rozgraniczenia w skali 1:500, z dnia 15 listopada 2014 r.;

Wszystkie powołane mapy sporządzone zostały przez geodetę J. P. (1), wpisane do ewidencji (...) Ośrodka (...) w N. w dniu 12 grudnia 2014 r. pod numerem (...).

W przedmiocie orzeczenia o kosztach postępowania Sąd Rejonowy stwierdził, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

W zakresie wydatków natomiast po sprostowaniu orzeczenia ostatecznie obciążył wnioskodawców J. M. i M. M. (1) solidarnie w 1/2 części ponad kwotę 500 zł, zaś w pozostałym zakresie w jakim strony korzystały ze zwolnienia od kosztów Skarb Państwa, przy czym wyliczenie ich pozostawił referendarzowi.

Sąd Rejonowy ustalił, że Prezydent Miasta N. wszczął postanowieniem z dnia 1 lutego 2012r. na wniosek M. i J. M. postępowanie rozgraniczeniowe mające na celu ustalenie granicy:

- działki ewidencyjnej nr (...) od działek : (...);

- działki ewidencyjnej nr (...) od działek : (...);

- działki ewidencyjnej nr (...) od działek : (...)

- działki ewidencyjnej nr (...) od działek : (...)

Decyzją z dnia 23 lipca 2013r. nr(...), sprostowaną postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 r. umorzono postępowanie w sprawie ustalenia granic nieruchomości dotyczącej działki (...) z działką (...) na odcinku pomiędzy punktami nr 2067-2072-2069 , działki (...) z działką (...) na odcinku pomiędzy punktami 2069 i 2074, działki (...) z działką (...) na odcinku pomiędzy punktami 2077-2078-2052, działki (...) z działką (...) na odcinku pomiędzy punktami nr 2074-2076-2052 - opisanymi na szkicu granicznym i w tym zakresie sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu celem ustalenia przebiegu granicy pomiędzy działką ewidencyjną nr (...) a działkami nr (...). W pozostałym natomiast zakresie decyzją z dnia 23 lipca 2013r. nr (...) dokonano rozgraniczenia nieruchomości.

Następnie sąd dokonał ustaleń w zakresie przekształceń pod względem geodezyjnym oraz przekształceń własnościowych rozgraniczanych nieruchomości. W tym zakresie ustalił, że lwh (...) gmina kat.Z. obejmował min. pgr. (...), zaś prawo własność było w nim ujawnione na rzecz: M. P., T. P. (2) oraz M. i R. S.. Zgodnie z postanowieniem z 8 maja 1959 r. w sprawie I Ns 669/59 spadek po T. P. (2) nabyła M. P.. Następnie udziały w parcelach nr (...) zostały przekazane na podstawie umowy dożywocia z 24 kwietnia 1968 r. przez M. P. uczestniczce M. M. (2).

Według kopii planu sytuacyjnego podziału parcel katastralnych w skali 1: 2880 lwh (...) i(...)gmina kat Z., sporządzonym przez J. J. 22 stycznia 1937 r. przyjętym za zgodność z operatem katastralnym z 23 stycznia 1963 r. l. k zam. (...): pgr nr (...)o pow. 0,2687 ha podzieliła się na parcele (...) o pow. 0,1318 ha i (...) o pow. 0,1369 ha,

- pgr (...) o po. 0,1657 ha podzieliła się na pgr (...)o pow. 0,0857 ha i (...) o pow. 0,0798 ha.

Zgodnie z tym wykazem parcele (...)i (...)przed podziałem stanowiły współwłasność M. S., R. z P. S., M. Z. i T. P. (2). Nowopowstałe parcele nr (...)i(...) miały stanowić własność M. P., zaś pgr (...)i (...)R. i M. S..

Następnie min. dla parcel gruntowych nr (...)istniejących przed podziałem została założona księga wieczysta, która obecnie nosi nr (...) na podstawie wniosku z dnia 24 kwietnia 1968r. W jej dziale I dokonano wpisu oznaczenia nieruchomości na podstawie wyciągu powierzchni z rejestru parcelowego z 24 sierpnia 1967 r., w której w dziale II ujawnione było prawo własności po 1/4 części na rzecz R. i M. S. na podstawie umowy sprzedaży z dnia 1 lipca 1940 r., w 1/2 części na rzecz M. Z. na podstawie umowy o dożywocie z 24 kwietnia 1968 r. Na podstawie wniosku z dnia 6 października 1969 r. w miejsce M. S. i R. S. dokonano wpisu W. S., M. R. (1) i A. K. (1).

Potem z inicjatywy M. M. (2) toczyło się postępowanie o uzgodnienie treści księgi wieczystej (...) w części dotyczącej pgr. (...) i (...)pod sygnaturą akt I C 271/69. Wyrokiem z 19 maja 1969 r. Sąd Powiatowy w N. nakazał ujawnić podział parcel dokonany na podstawie planu sytuacyjnego sporządzonego przez J. J. 22 stycznia 1937 r. i wykreślić z księgi wieczystej o nr (...) powstałe z podziału pgr (...)i (...)parcele gruntowe(...) i (...) oraz pgr (...), a następnie wydzielić je do nowej księgi wieczystej, celem ujawnienia prawa własności całości na rzecz powódki M. Z. (obecnie M.).

Na podstawie wniosku z 2 stycznia 1970 r. w oparciu o przywołany plan sytuacyjny z 1963 r. dokonano wykreślenia z kw. (...) parcel gruntowych (...) i (...)i wpisano je do nowej księgi wieczystej wówczas nr (...).

Zgodnie z wykazem zmian gruntowych potwierdzonym za zgodność z operatem ewidencji gruntów z 2 czerwca 1987 r. pgr (...) o pow. 0,1318 ha, pgr(...) o pow. 0,0165 ha, pgr (...) i (...)o łącznej pow. 0,0857 ha (powstałe z oddziału pgr (...)) utworzyły działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,1849 ha. Aktualnie dla działki ewidencyjnej (...) o pow. 0,1849 ha prowadzona jest kw. nr (...), w dziale II ujawnione jest prawo własności na rzecz M. M. (2) na podstawie wyroku z 19 maja 1969 r. w sprawie I C 271/69 oraz odpisu aktu małżeństwa z 16 lipca 1986 r.

Jak ustalił dalej Sąd Rejonowy na tle użytkowania części działki (...) obejmującej dawną pgr (...)powstał na początku lat 80-tych spór, kiedy M. M. (2) 4 sierpnia 1980 r. wraz z mężem weszła do zagajnika na pgr(...) i wykosiła trawę. W efekcie M. R. (2) i Z. R. (1) wnieśli 14 sierpnia 1980r. do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu pozew o ochronę posiadania. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I C 850/80. Podnosili w nim, że to oni użytkowali pgr (...) tj. zagajnik. W trakcie postępowania świadkowie zeznali, że zagajnik położony jest na zboczu w granicy pomiędzy polami stron. W toku postępowania M. M. (2) powoływała się na wyrok w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej o

sygn. akt I C 271/69, w wyniku, czego powodowie cofnęli pozew, a postępowanie zostało umorzone postanowieniem z 25 września 1980 r.

18 września 1980 r. M. R. (2) córka R. S. wniosła o uwłaszczenie jej na pgr (...) argumentując, że użytkuje tę nieruchomość z mężem od 1954r., a wcześniej robili to ich rodzice. W wyniku tego wniosku - 8 listopada 1980 r. wydany został przez Prezydenta Miasta N. akt własności ziemi na rzecz Z. R. (1) i M. R. (2) zd. S. dotyczący min. pgr(...) i (...)gmina Z.. Od decyzji tej odwołanie wniosła M. M. (2) wnosząc o jego uchylenie powołując się na wyrok w sprawie I C 271/69.

W toku postępowania ustalono, że w czasie pomiarów geodezyjnych w 1978r. pgr (...) „zamierzono” do gruntu M. i Z. R. (1).

Decyzją z dnia 10 lutego 1981 r. akt własności ziemi dotyczący pgr(...) został uchylony, w pozostałym zakresie odwołanie M. Z. oddalono. Za podstawę rozstrzygnięcia przyjęto dane z rejestru gruntów oraz wyrok w sprawie I C 271/69. Decyzja ta została utrzymana w mocy wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 grudnia 1981r. sygn. SA/Kr/32/81. W toku postępowania ustalono, że na dzień 4 listopada 1971r. pgr (...) była w posiadaniu M. M. (2).

Odnośnie działki nr (...) Sąd ustalił, że utworzyły ją parcele gruntowe nr (...)o pow. 0,2384 ha, (...), (...) o łącznej powierzchni 0,1803 ha - powstałe z podziału pgr (...) - objętej lwh (...)gmina kat.Z.

Prawo własności działki nr (...) ujawnione jest w dziale II kw. (...), na rzecz M. i J. M. na podstawie umowy sprzedaży z 18 września 2009 r. odnośnie tej nieruchomości Prezydent Miasta N. w 1982 r. wydał AWZ na rzecz H. i Z. C.. Następnie na mocy umowy sprzedaży z 18 września 2009 r. jej własność nabyli wnioskodawcy.

Natomiast jak ustalił Sąd Rejonowy działki ewidencyjne nr (...) objęte są obecnie kw. nr (...), w której w dziale II ujawnione jest prawo własności na rzecz M. i J. M. na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej, na podstawie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po A. M. oraz umowy darowizny z dnia 25 marca 2010r. i 24 kwietnia 2010 r.

Wcześniej dla działki ewidencyjnej nr (...) wydany został AWZ nr (...) na rzecz Z. i K. M., poprzedników prawnych wnioskodawczyni. Działka ta powstała z pgr (...) objętej lwh (...) gm. kat. Z..

W przypadku działek ewidencyjnych nr (...), powstałej z pgr (...)wydzielonej z podziału pgr (...) (operat (...)) oraz nr (...), powstałej z pgr (...), Sąd Rejonowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie I Ns 1115/86 stwierdził, że ich prawo własności drodze zasiedzenia z dniem 31 grudnia 1985 r. nabyli Z. M. i K. M. (poprzednicy prawni wnioskodawców), w miejsce Z. R. (1). Sąd I instancji ustalił również, że w toku postępowania o zasiedzenie, nie dokonywano oględzin nieruchomości na gruncie ani pomiarów geodezyjnych. Na podstawie akt sprawy Sąd dalej ustalił, że Z. R. (1) nie sprzeciwiał się zasiedzeniu twierdząc, że strony w 1964 r. zawarły nieformalną umowę sprzedaży.

Przedmiot sporu od strony południowej to skarpa powyżej łąki na działce (...), zaś od strony północno wschodniej jest to także skarpa leżąca powyżej łąki znajdującej się na działce (...), opadająca następnie w wąwóz, w którym rosną młode dęby.

Skarpa od strony południowej w przeszłości była porośnięta młodnikiem, gdzie uczestniczka min. w 1980 r. wykosiła trawę, zaś po uzyskaniu 18 października 2011 r. zgody dokonała wycinki drzew. W chwili obecnej ten sporny teren porośnięty jest trawą, która była wykaszana albo przez uczestniczkę, albo przez osoby działające na zlecenie wnioskodawców.

Od strony północno-wschodniej przedmiot sporu jest w całości porośnięty trawą, w tym miejscu uczestniczka korzysta z dojazdu z drogi publicznej do swojej nieruchomości.

Żadnej ze skarp uczestniczka nigdy nie orała, zaś grunt pomiędzy nimi wykorzystywała w przeszłości, jako pole orne, a obecnie łąkę.

Swoje ustalenia i wnioski Sąd Rejonowy oparł o dowody z dokumentów, które uznał za wiarygodne z uwagi na okoliczność, że stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone (art. 244 k.p.c.) oraz tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia (art. 245 k.p.c.), a przez to korzystają z domniemania autentyczności i prawdziwości. Nie były one również kwestionowane przez uczestników postępowania.

Sąd oparł się również na opinii biegłego J. P. (1), albowiem uznał ją za rzetelną, fachową i bezstronną, a pomocniczo także opinii z odczytu zdjęć lotniczych A. K. (2).

Oceniając wiarygodność zeznań wnioskodawców i uczestników, sąd nie dał im w pełni wiary wskazując, że każdy z nich przedstawił subiektywny przebieg wydarzeń, wyolbrzymiając swoje zachowania i pomniejszając lub marginalizując działania podejmowane przez właściciela nieruchomości sąsiedniej. Przy omawianiu zeznań świadków i uczestników postępowania Sąd Rejonowy indywidualnie wskazał komu, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a w jakim zakresie wiary odmówił.

Według Sądu Rejonowego granica ewidencyjna działki (...) tylko w niektórych jej fragmentach pokrywa się z granicą prawną, ponieważ mapa ewidencji gruntów dla całego powiatu (...) opracowana została na przełomie lat 1977-1978 w oparciu o zdjęcia lotnicze i obciążona jest licznymi błędami związanymi z uczynieniem zdjęć lotniczych.

Na bazie wskazanych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń Sąd I instancji stwierdził, że istniała możliwość ustalenia przebiegu granicy prawnej. Pomędzy działkami (...), a działką (...) i kształtuje ją zakres posiadania działki (...) przez H. i Z. C., którzy uzyskali AWZ z 1 kwietnia 1982 r. Posiadanie działki (...) od strony działki (...) nie wykroczało poza jej granicę ewidencyjną opisaną w opinii biegłego J. P. (1) pomiędzy punktami 2067-2072-2069, co potwierdza zgodne wskazanie zarówno uczestniczki postępowania jak i wnioskodawców dokonane na gruncie w czasie oględzin. Z tej przyczyny Sąd stwierdził, że granica prawna pomiędzy działką nr (...), a działką (...) jest wyznaczona zakresem posiadania przez H. i Z. C. na dzień 4 listopada 1971r. i pokrywa się z granicą ewidencyjną oznaczoną na mapie J. P. (1) z dnia 15 listopada 2014r. pomiędzy punktami 2067-2072-2069.

Pomiędzy działką nr (...), a działką nr (...) ustalenie granicy prawnej również w ocenie Sądu I instancji było możliwe. Wyznaczają ją punkty 2069-2074, które odpowiadają granicy ewidencyjnej nieruchomości. Sąd wskazał, że na działkę nr (...) wydany został AWZ nr(...)na rzecz Z. i K. M., poprzedników prawnych wnioskodawczyni. Ustalenie zaś zakresu faktycznego posiadania działki (...) na dzień 4 listopada 1971 r. wykazało, że przedmiotem uwłaszczenia na rzecz Z. i K. M. była działka (...) w jej granicy ewidencyjnej od strony z działką (...), albowiem jej posiadanie wykroczało poza granice katastralne obejmując część działki (...) pomiędzy punktami I-2069-2074-H-I. W taki sposób działki są użytkowane do chwili obecnej.

Według Sądu Rejonowego granica prawna pomiędzy działką nr (...), a (...) została więc ukształtowana poprzez zakres posiadania na dzień 4 listopada 1971r. wykonywanego przez Z. i K. M. i odpowiada na mapie J. P. (1) z dnia 15 listopada 2014r. linii wyznaczonej pomiędzy punktami 2069- 2074 biegnącej czołem szerokiej miedzy.

Dalej Sąd stwierdził, iż granica pomiędzy działką nr (...), a (...) na odcinku oznaczonym na mapie J. P. (1) z dnia 15 listopada 2014 r. pomiędzy punktami 2074-6, pokrywa się z granicą wynikającą zarówno z mapy katastralnej jak i ewidencji gruntów i również nie jest sporna, a więc jest to granica prawna.

Na dalszym odcinku granica według Sądu Rejonowego, jest wyznaczana linią pomiędzy punktami 6-5-4-3-2-1-2052 i odpowiada częściowo granicy katastralnej.

Sąd uznał, że grunt zawierający się pomiędzy liniami łączącymi pkt. G-6-5-G i pomiędzy pkt. 108-1-2052-108 znajduje się w samoistnym posiadaniu wnioskodawców, a wcześniej ich poprzedników prawnych, co najmniej od dnia 4 sierpnia 1980 r., natomiast obszar zawierający się w trójkącie wyznaczonym przez linię granicy katastralnej pomiędzy

punktami F-G, a linią czerwoną łączącą pkt 6-5-F, a także pomiędzy punktami 3-E-108-2-3, na mapie biegłego J. P. (1) znajduje się w samoistnym posiadaniu uczestniczki M. M. (2), co najmniej od dnia 4 sierpnia 1980 r. Taki zakres posiadania uwidocznił jest według Sądu na zdjęciach lotniczych.

Na koniec według Sądu Rejonowego granica prawna pomiędzy działkami nr (...), a (...) przebiega pomiędzy punktami 2052-2078-L-M-N i odpowiada granicy katastralnej.

W odniesieniu do granicy pomiędzy działkami nr (...), a nr (...), Sąd Rejonowy uwzględnił zgłoszony przez wnioskodawców zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu oraz częściowo taki sam zarzut zgłoszony przez uczestniczkę.

Sąd uznał, że granica prawna działek nr (...) odpowiada granicy pomiędzy punktami 2074-6-5-4-3-2-1-2052. Za takim rozstrzygnięciem przemawiało, zdaniem Sądu Rejonowego stanowisko uczestniczki, która na gruncie wskazała, w jakim zakresie użytkowała grunt, co pozwoliło na stwierdzenie, iż pomiędzy punktami G-6-5 (część parceli 200/6) oraz pomiędzy punktami 108-1-2052 (część parceli, 200/6) pomimo, iż stanowił część jej nieruchomości, był w posiadaniu prowadzącym do zasiedzenia przez małżeństwo R., a następnie M., co najmniej od 4 sierpnia 1980 r. Świadczył o tym także według Sądu I instancji zakres użytkowania gruntów wynikający z analizy zdjęć lotniczych. Mając na uwadze 30 letni termin zasiedzenia upłynął on w dniu 4 sierpnia 2010r.

Te same okoliczności Sąd uwzględnił w odniesieniu do niewielkiego fragmentu pgr. (...) który zamyka się pomiędzy granicą katastralną, a pkt 5-F. W ocenie Sądu doszło do zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu przez uczestniczkę w tym zakresie. O wykonywaniu przez nią aktów posiadania samoistnego, również co najmniej od 4 sierpnia 1980 r., świadczyło zdaniem Sądu nie tylko jej oświadczenie i zeznania, ale przede wszystkim analiza zdjęć lotniczych. Widać na nich, że przebieg granicy użytków biegnie w tym miejscu pod kątem prostym, wzdłuż linii pomiędzy pkt G-6-5, a nie według granicy katastralnej od pkt G-F. Przesądzało to o nabyciu własności tego gruntu w drodze zasiedzenia z upływem 4 sierpnia 2010 r., to jest po upływie 30 lat.

W pozostałym zakresie wniosków o zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu przez wnioskodawców wzdłuż granicy działek (...), w ocenie Sądu Rejonowego nie zasługiwał na uwzględnienie. O braku samoistności posiadania ponad przyjęty przez Sąd zakres, świadczy okoliczność, że uczestniczka wycięła tam drzewa (pnie nr 51-55) jak i zeznania samego Z. M., który przyznał, że nie reagował na zachowania uczestniczki, bo nie miał pewności, co do przebiegu granicy. Uwzględnił Sąd także ustalenia poczynione w toku postępowania uwłaszczeniowego w sprawie AWZ nr(...), a w szczególności przesłuchanie M. P. z którego wywiódł wniosek, że poprzednicy prawni wnioskodawców nie byli samoistnymi posiadaczami części pgr, (...), na którym rósł tzw. zagajnik.

W odniesieniu do granicy pomiędzy działkami nr (...), a nr (...), Sąd Rejonowy uwzględnił zgłoszony zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu.

Ustalając przebieg granicy prawnej pomiędzy działkami (...), a (...)sąd uznał, że pokrywa się on z przebiegiem granicy katastralnej wykreślonej kolorem różowym na mapie przez biegłego J. P. (1) pomiędzy punktami 2052-2078-L-M-N.

Nie pokrywa się ona z granicą wynikającą z ewidencji gruntów, ani ze wskazaniem uczestniczki, która uważała, że jej prawo własności sięga dalej w głąb działki (...), aż do linii wyznaczonej przez punkty 15-14-13-12-11-10-9.

Dokonując takich ustaleń sąd miał na uwadze, że prawo własności parcel gruntowych, które utworzyły działkę (...) na tym odcinku uczestniczka wywodziła z czynności cywilnoprawnych, natomiast poprzednicy prawni wnioskodawców z orzeczenia sądowego o zasiedzeniu działki (...), przy czym w toku tamtej sprawy nie przeprowadzono, ani oględzin na gruncie, ani pomiarów zasiadywanej nieruchomości.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że do niego należy stwierdzenie w jakich granicach doszło do zasiedzenia tej działki, w szczególności czy przedmiotem zasiedzenia był grunt pomiędzy granicą katastralną pgr (...), a granicą ewidencyjną działki (...) obejmujący część dawnej pgr(...).

Apelacje od postanowienia Sądu Rejonowego wnieśli wnioskodawcy oraz uczestniczka M. M. (2).

Wnioskodawcy zaskarżyli postanowienie w pkt. III i IV, to jest w zakresie granicy pomiędzy działkami wnioskodawców nr (...) z działką uczestniczki M. M. (2) nr (...). Zaskarżonemu postanowieniu zarzucili naruszenie przepisów art. 438 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w treści uzasadnienia podstaw rozstrzygnięcia w zakresie pkt. IV odnośnie działki nr (...).

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że poprzednicy wnioskodawców nie mogli zasiedzieć fragmentu działki (...)zawierającego się między pkt. M-2052-L-M, gdyż nigdy go nie posiadali, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie prowadzą do wniosku, iż posiadali ten grunt, o czym świadczą zeznania Z. R. (1) w sprawie I Ns 1115/86, w których jednoznacznie wskazał, że nie sprzeciwia się zasiedzeniu działek (...), albowiem w 1964 r. zawarli nieformalną umowę sprzedaży.

Ponadto zarzucili naruszenie przepisu prawa materialnego art. – art. 153 k.c. poprzez ustalenie granic w sposób niezgodny z przebiegiem granic ewidencyjnych, jak również ze stanem spokojnego posiadania wynikającym z zakresów władania przez wnioskodawców i uczestniczkę.

W oparciu o powyższe zarzuty wnioskodawcy wnosili o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt III i IV poprzez ustalenie granicy zgodnie z przebiegiem granic ewidencyjnych zobrazowanych na mapach sporządzonych przez biegłego geodetę J. P., przy przyjęciu w razie konieczności, zasiedzenia pasa gruntu znajdującego się pomiędzy granicą katastralną a ewidencyjną pomiędzy działkami (...). Jak również zasądzenie na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania apelacyjnego.

Apelacja uczestniczki objęła zaskarżeniem wyłącznie pkt. IV postanowienia Sądu Rejonowego, a podniesiony zarzut dotyczył naruszenia przepisu art. 233 k.p.c., poprzez brak rozważenia materiału dowodowego w zakresie przebiegu granic pomiędzy działkami nr (...), a (...), co w szczególności dotyczy miejsca wjazdu na nieruchomości uczestniczki pomiędzy pkt. 2052 i 15, co doprowadziło do wskazania granicy w sposób niezgodny ze stanem posiadania. Na skutek zaskarżenia uczestniczka wniosła o ustalenie granicy wzdłuż pkt. 2052gr – 15 – 14- 13 – 12 – 11- 10 – 9, zgodnie z wariantem 2 mapy sporządzonej przez biegłego J. P..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja wnioskodawców okazała się częściowo zasadna, zaś apelacja uczestniczki nie jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy stwierdza, że w sprawie nie zachodzą uchybienia, które winny zostać wzięte pod uwagę z urzędu. Ponadto poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia w znacznej części są przez Sąd II instancji podzielane i stanowiły one podstawę do wydania orzeczenia.

W sposób jednoznaczny podkreślić należy na wstępie, że sąd w pierwszej kolejności powinien ustalić granice pomiędzy sąsiadującymi ze sobą nieruchomościami w oparciu o aktualny stan prawny. Polega to na ustaleniu, do jakiego miejsca na gruncie sięga prawo własności, przysługujące właścicielom gruntów sąsiadujących stosownie do ich tytułów własności. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazywał, że przez stan prawny, według którego ustala się granice, należy rozumieć także stan wynikający z zasiedzenia, a w orzeczeniu z dnia 13.06.2002 r. III CKN 590/00, Wokanda 2003, nr 3, s. 8 stwierdził nawet, że w sytuacji, w której stan prawny wskazuje na przebieg granicy pod budynkiem, art. 153 k.c. nakazuje wytyczenie granicy zgodnie z jej przebiegiem. Odmienność wyrażanych w tym względzie w orzecznictwie poglądów stanowi niewielki margines wyjątków.

Drugie kryterium rozgraniczenia, jakim jest ostatni spokojny stan posiadania, ma zastosowanie dopiero wówczas, gdy stanu prawnego nie można ustalić. Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż okoliczność, że stan prawny jest wątpliwy, nie uzasadnia jeszcze dokonania rozgraniczenia według kryterium posiadania, sama wątpliwość bowiem nie wystarczy

do stwierdzenia, że stanu prawnego nie można ustalić (orzeczenie z dnia 21.07. 1966 r., III CR 146/66, OSP 1967, z. 7-8, poz. 185).

Zgodnie z treścią art. 153 k.c. rozgraniczenie nieruchomości następuje bowiem według ściśle określonych w tym przepisie kryteriów, które mają zastosowanie w takiej kolejności, w jakiej zostały wymienione, a zatem każde wcześniej wymienione ma priorytet przed następnym. Zasada wzajemnego wyłączenia się kryteriów przewidzianych w art. 153 k.c. wyklucza również korygowanie przebiegu granic ustalanych według stanu prawnego poprzez włączenie kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania, czy kryterium wszelkich okoliczności, zarówno co do całej granicy jak i jej fragmentów.

Rozgraniczenie nieruchomości służy bowiem ustaleniu granic na gruncie, w obrębie których właściciel może wykonywać swe prawo w odniesieniu do części powierzchni ziemskiej wyodrębnionej za pomocą linii granicznych. W postanowieniu z dnia 27.02.2013 r. sygn. akt IV CSK 357/12 Sąd Najwyższy wskazał, że dokonując rozgraniczenia z zastosowaniem kryterium stanu prawnego, Sąd jest uprawniony do ustanawiania nowych punktów granicznych, nie istniejących poprzednio, jeżeli takie ich położenie wynika ze stanu prawnego.

W tym miejscu należy jeszcze poczynić uwagę ogólną odnoszącą się do stwierdzenia, czym są granice prawne nieruchomości w rozumieniu przepisu art. 153 k.c. Niewątpliwie jest to cecha fizyczna nieruchomości pozwalająca określić, jak daleko na gruncie mają zasięg prawa należące do jej właściciela. Tak rozumiane pojęcie granicy prawnej występuje w treści wskazanego wyżej przepisu.

Granica ewidencyjną zgodnie z treścią § 9 rozporządzenia o ewidencji gruntów i budynków jest natomiast linia wydzielająca z otoczenia ciągiły obszar gruntu, jednorodny pod względem prawnym, położony w granicach jednego obrębu. W treści definicji dotyczącej granicy ewidencyjnej brak jest odniesienia do zakresu prawa. Jednorodność pod względem prawnym, jest wprawdzie jednym z wyróżników, ale odnosi się ona wprost do pewnego obszaru gruntu, co oznacza, że linia wydzielająca go z otoczenia nie musi oznaczać końcowego zakresu owej jednorodności. Z tej przyczyny nie można przyjmować, że granica ewidencyjna – wynikająca z dokumentów geodezyjnych stanowi zawsze granicę prawną. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15.04.2011 r. sygn. akt III CSK 256/10 dane z ewidencji gruntów powinny być niewątpliwie wykorzystywane do ustalenia istnienia zakresu wykonywanego prawa, ale to nie one przesądzają w sposób prawotwórczy o jego zasięgu.

Z przytoczonej tezy wypływa kolejny wniosek, że sam fakt braku zgodności przebiegu linii granicznej wynikającej z ewidencji z granicą prawną w rozumieniu art. 153 k.c., nie przesądza na korzyść ewidencji, a wręcz odwrotnie.

W związku z tym w sposób jednoznaczny można stwierdzić, że działania zmierzające do ustalenia granicy ewidencyjnej, która jest przedmiotem zainteresowania organu prowadzącego postępowanie rozgraniczeniowe w fazie administracyjnej, zmierzają do jej odtworzenia w oparciu o kryteria mające charakter techniczny – miary i współrzędne wynikające z dokumentów geodezyjnych, w tym map. Wyjątkiem w tym zakresie jest jedynie granica ustalona na podstawie ugody granicznej zawartej przed geodetą, albowiem ma ona cechy ugody sądowej i prowadzić może do powstania nowej granicy prawnej.

Z wymienionych wyżej przyczyn nie należy ograniczać pojęcia granicy prawnej wyłącznie do wskazań wynikających z ewidencji gruntów. Stanowisko o braku waloru konstytutywnego danych z ewidencji gruntów podzielane przez Sąd Okręgowy, wyraził również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15.04.2011 r. sygn. akt III CSK 256/10.

Odnosząc się do apelacji wnioskodawców stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w zakresie ustalenia granicy pomiędzy działkami (...), a (...), uwzględnił zasiedzenie przygranicznych pasów gruntu, w sytuacji, kiedy obie działki wnioskodawców były wcześniej przedmiotem zasiedzenia nieruchomości. Dokonując takich konstatacji Sąd I instancji wskazał, iż miał na uwadze okoliczność, że postanowieniem z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie I Ns 1115/86 Sąd Rejonowy w Nowym Sączu stwierdził nabycie prawa własności działki (...) w drodze zasiedzenia z dniem 31 grudnia 1985 r. przez Z. M. i K. M. – rodziców wnioskodawczyni (poprzednicy prawni wnioskodawców), w miejsce Z. R. (1). W toku tamtego postępowania nie dokonywano jednak oględzin nieruchomości na gruncie i pomiarów geodezyjnych.

Z akt sprawy wynika natomiast, że Z. R. (1) nie sprzeciwiał się zasiedzeniu, a wszyscy twierdzili, że w 1964 r. zawarły nieformalną umowę sprzedaży. Uczestnikiem tego postępowania nie był ponadto ówczesny właściciel działki (...).

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1997 r. I CKU 12/97 zajęte zostało stanowisko, że nie można podzielić poglądu, iżby postanowienie stwierdzające nabycie własności nieruchomości w trybie zasiedzenia mogło stanowić podstawę ustaleń w przedmiocie przebiegu granicy, albowiem tego rodzaju orzeczenie służy jedynie wykazaniu tytułu własności, a nie ustaleniu do jakiej granicy ta własność sięga. Kierując się tą zasadą Sąd Rejonowy był uprawniony do dokonywania własnych ocen. Tym bardziej, że jak wynika z materiału dowodowego, przyjęty w sprawie I Ns 1115/86 okres zasiedzenia jest bardzo wątpliwy, w świetle czynności podejmowanych przez małżeństwo R. w odniesieniu do pgr (...), która stanowi istotną część działki nr (...) i jest położona na styku z działką nr (...).

W latach 80-tych, kiedy M. R. (2) i Z. R. (1) wnieśli pozew o ochronę posiadania, jednak cofnęli go, a postępowanie zostało umorzone postanowieniem z 25 września 1980 r. Posiadanie uczestniczki zostało potwierdzone ugodą zawartą przed Komisją Pojednawczą 16 września 1980 r. Protokół jej zawarcia znajduje się w aktach uwłaszczeniowych dotyczących AWZ nr (...).

R. dążąc bowiem do uzyskania AWZ twierdzili, że nieruchomość posiadają nieprzerwanie od 1954 r. W tym samym czasie uczestniczka M. M. doprowadziła do uchylecia wydanej decyzji uwłaszczeniowej, wykazując że ona była i jest w posiadaniu nieruchomości stanowiącej pgr(...).

Wcześniej uczestniczka M. M. również w odniesieniu do pgr (...) – także położonej na styku z działką nr (...) - końcem lat 60-tych w sprawie I C 271/69 o uzgodnienie księgi wieczystej, uzyskała wyrok Sądu Powiatowego w N. nakazujący ujawnić podział parcel dokonany na podstawie planu sytuacyjnego sporządzonego przez J. J. 22 stycznia 1937 r. i wykreślić z księgi wieczystej o nr (...) powstałe z podziału pgr (...) parcele gruntowe (...) oraz pgr(...), a następnie wydzielić je do nowej księgi wieczystej, celem ujawnienia prawa własności na rzecz M. M. (2) w całości.

Ponadto sam Z. M. w złożonych zeznaniach, nie potrafił w sposób jednoznaczny podać jak nabył działki nr (...) od Z. R..

Jak wynika ze wszystkich opisanych działań wiarygodność twierdzenia, że nieformalna umowa zawarta pomiędzy poprzednikami prawnymi wnioskodawców i Z. R. (1) w 1964 r, jest wysoce wątpliwa. Wywieść należy z nich bowiem wniosek, że uczestniczka M. M. w sposób szczególny dbała o integralność swych nieruchomości, do których tytuł wywodziła również z orzeczenia sądowego w sprawie o uzgodnienie księgi wieczystej. Z niczego nie wynikała jednak okoliczność, aby stan jej posiadania wykraczał poza granice katastralne. Wobec czego brak jest podstaw do uznania, że stan posiadania kształtował się inaczej niż to wynikało z katastru, a uzasadnionym jest twierdzenie, że był on zgodny z tak określonymi granicami.

W tym miejscu zauważyć trzeba również, że Sąd Najwyższy w swych licznych orzeczeniach wskazywał na kwestię braku związania granicami nabycia prawa własności nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250) odnoszącymi się do ewidencji gruntów wskazując, iż granice te nie stanowią prawnych granic nieruchomości. Konsekwencją takiego stanowiska jest to, że zarówno przy rozgraniczeniu według stanu prawnego, jak i w przypadku zasiedzenia, którego termin rozpoczął swój bieg przed datą, na jaką został wydany AWZ, sąd nie jest związany w przedmiocie granic, deklaratywną treścią aktu własności ziemi odnoszącą się do ewidencji gruntów, ale winien ją ustalić samodzielnie.

Jednak odnośnie orzeczeń sądowych w zakresie uwłaszczenia czy też zasiedzenia, Sąd Najwyższy prezentuje całkiem odmienne stanowisko niż odnośnie AWZ wydanych w trybie administracyjnym.

W postanowieniu z 5.03.2003 r. sygn. akt III CKN 1074/00 SN stwierdził, iż ze względu na to, że charakter władztwa nad nieruchomością, będącego jej posiadaniem samoistnym przez jedną osobę, wyklucza - pomijając przypadki współposiadania - samoistne posiadanie tej samej nieruchomości przez inną osobę, nie można w późniejszym postępowaniu o rozgraniczenie dowodzić, iż doszło - wbrew treści prawomocnego orzeczenia o uwłaszczeniu - do nabycia przez inną osobę tej samej części spornej nieruchomości na podstawie art. 1 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 26

października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250). W konsekwencji prowadzi to do wniosku, że prawomocne stwierdzenie nabycia przez określoną osobę własności nieruchomości na którejkolwiek z wymienionych wyżej podstaw jest zarazem wykluczeniem możliwości nabycia własności spornej części (powierzchni) nieruchomości na tej samej podstawie przez inną osobę.

Dalej SN w postanowieniu z 18.02.2009 r. sygn. akt I CSK 337/08 stwierdził, iż moc wiążąca prawomocnego postanowienia stwierdzającego, że określona osoba nabyła w danym dniu przez zasiedzenie własność nieruchomości obejmuje też przesłanki prawotwórcze przyjęte za podstawę nabycia. Nie może być zatem wydane później postanowienie stwierdzające nabycie przez zasiedzenie z tym samym dniem własności tej nieruchomości lub jej części przez inną osobę. Natomiast w postanowieniu z 25.05.2012 r. sygn. akt I CSK 475/11 wskazano, że w sprawie o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie nie występuje powaga rzeczy osądzonej, tylko w takim przypadku jeżeli w poprzednim postępowaniu dotyczącym tej samej nieruchomości stwierdzono zasiedzenie na rzecz innej osoby, a terminy biegu zasiedzenia nie zachodzą na siebie.

Wywodząc wnioski z przytoczonych tez wymienionych wyżej orzeczeń stwierdzić należy, że możliwość korekty orzeczenia stwierdzającego zasiedzenie, a nawet uwłaszczenie poprzez orzeczenie dotyczące tego samego obszaru, wydane w ramach innego postępowania na rzecz innej osoby, nawet w przypadku błędnych ustaleń zakresu posiadania w prawomocnie zakończonej sprawie, w takiej sytuacji kiedy terminy potrzebne do zasiedzenia nakładają się na siebie jest wątpliwe.

W kontekście tych wywodów wskazać należy, iż kwestia zasiedzenia nieruchomości przez poprzedników prawnych wnioskodawców nie może zostać w sposób prosty przełamana zasiedzeniem na rzecz uczestniczki, którego okres pokrywa się z tym stwierdzonym w sprawie I Ns 1115/86. Rozważenia wymagało więc czy w przypadku niniejszej sprawy zasadne jest stanowisko Sądu Rejonowego co do swobodnego kształtowania zasiedzenia przygranicznych pasów gruntów w kierunku przeciwnym niż to wynika z treści przytoczonego postanowienia i czy jest to wykazane posiadaniem.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji brak jest także jednoznacznego potwierdzenia i odzwierciedlenia takiego posiadania, jak to ustalił Sąd, na podstawie analizy zdjęć lotniczych. Dotyczy to zarówno obszaru pomiędzy punktami G-6-5 (część parceli (...)) oraz pomiędzy punktami 108-1-2052 (część parceli (...)), jak i fragmentu pgr. (...), który zamyka się pomiędzy granicą katastralną, a pkt 5-F. Ponadto nie można również pominąć tej okoliczności, że przy granicy działek (...), znajdują się jeszcze obszary pomiędzy liniami czerwoną i różową, pomiędzy pkt: F-4-3 oraz 3-2-108-E-3, które również wymagałyby regulacji w ten sam sposób, o czym Sąd Rejonowy się nie wypowiedział. Nie poczynił także ustaleń co do posiadania odmiennego niż to wynikało z granic katastralnych.

Z tej przyczyny w ocenie Sądu Okręgowego zasadnym było ustalenie, że skoro własność obu nieruchomości wywodzi się z orzeczeń sądowych, a uczestniczka nie tylko władała swoją nieruchomością w zakresie wynikającym z katastru, ale również w takim zakresie uzyskiwała ochronę podejmując czynności prawne i procesowe, to w tych granicach należało ustalić posiadanie, które było zgodne z tytułem własności uczestniczki. Taki stan potwierdzała od początku postępowania domagając się wyznaczenia granic w kształcie wynikającym z mapy katastralnej. Wszystko to wskazuje, że stan prawny granic nieruchomości nadal jest tak ukształtowany.

Przyjmując taki stan rzeczy nie zachodzi potrzeba przełamania okresu policzonego przez Sąd do zasiedzenia poprzednikom prawnym wnioskodawców w sprawie I Ns 1115/86. Można bowiem w tym zakresie przyjąć dobrą wiarę posiadania uczestniczki, skoro władała ona w granicach swojego prawa. Tak więc nawet stojąc na stanowisku bardziej rygorystycznym, wykluczającym możliwość zasiedzenia w tym samym czasie, uwzględniając okres czasu tylko po stwierdzeniu zasiedzenia, to jest czas od 1.01.1986 r. dwudziestoletni okres posiadania upłynął 1.01.2006 r. to jest przed powstaniem sporu i wszczęciem postępowania rozgraniczeniowego, co miało miejsce w 2012 r.

Korekta zakresu wynikającego na rzecz rodziców wnioskodawczyni z zasiedzenia, jest więc usprawiedliwiona nie tylko jego faktycznym ustaleniem w toku rozgraniczenia, ale również zasiedzeniem na rzecz uczestniczki.

Orzeczenie Sądu Rejonowego w zakresie granicy pomiędzy działkami nr (...) zostało więc przez Sąd Okręgowy zmodyfikowane, zgodnie z kierunkiem apelacji wnioskodawców, aby w obszarach gdzie granica została przez Sąd Rejonowy ustalona ponad zakres tytułów wynikających na rzecz uczestniczki ze stanu katastralnego, do takich granic została dostosowana.

Z tej przyczyny Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt. III w ten sposób, że rozgraniczył nieruchomości stanowiącą działkę ewidencyjną nr (...) położoną w obr. (...) gm. N. objętą KW nr (...) od nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) położonej w obr. (...) gm. N., objętej KW nr (...) według granicy prawnej - ustalonej na mapie sytuacyjnej w skali 1:500 z dnia 15 listopada 2014r. k - 273 akt, sporządzonej przez geodetę J. P. (1), wpisanej do ewidencji (...) Ośrodka (...) w N. w dniu 12 grudnia 2014 r. po numerem(...), przebiegającej wzdłuż linii koloru czerwonego na odcinkach od pkt. 2074r do pkt. 6, a następnie od pkt. 6 do punktu przecięcia się z linią koloru różowego pomiędzy pkt. 5 i 6, natomiast od tego punktu zgodnie z linią koloru różowego do jej kolejnego przecięcia się z linią czerwoną pomiędzy pkt. 5 i 4 zaś dalej ponownie według linii koloru czerwonego przez pkt. 4 do pkt. 3, a od pkt. 3 wzdłuż linii oznaczonych kolorem różowym, przebiegających przez pkt. E - 108, a od tego punktu ponownie wzdłuż linii koloru czerwonego przez pkt.1 do pkt. 2052gr.

Sąd Okręgowy posłużył się w tym, zakresie opisowym wskazaniem przebiegu granicy, poprzez oznaczenie punktów przecięcia linii czerwonej według której rozgraniczenia dokonała Sąd I instancji i linii różowej odzwierciedlającej stan katastralny. Odstępstwa od przebiegu wynikającego z mapy katastralnej wynikały bowiem z przesłanek procesowych związanych z zaskarżeniem wskazanej granicy wyłącznie przez wnioskodawców i brak w tym zakresie apelacji uczestniczki M. M..

Brak jest natomiast podstaw do korekty tej granicy na tym obszarze w kierunku przeciwnym do żądania apelacji, gdzie Sąd Rejonowy ustalił ją na korzyść wnioskodawców w zakresie przekraczającym stan wynikający z mapy katastralnej, to jest w zakresie linii czerwonej i różowej i pkt. G - 6 do przecięcia się obu linii, jak i 108 - 2052gr - 1 - 108, albowiem stałoby to w sprzeczności zarówno z kierunkiem apelacji (zakaz reformationis in peius), jak również z powołanym wyżej postanowieniem w sprawie I Ns 1115/86.

Tak więc mając na uwadze poczynione ustalenia końcowo należy stwierdzić, że wnioskodawcy nie nabyli przez zasiedzenie nieruchomości w granicach ewidencyjnych, albowiem nie posiadali jej w takich granicach. Stan ewidencyjny wynikający z pomiarów prowadzonych w 1978 r. nie został bowiem skorygowany i dostosowany do stanu własności wynikającego z posiadanych przez strony tytuły. Potwierdza tę okoliczność, którą ustalił Sąd Rejonowy, że w czasie pomiarów geodezyjnych w 1978 pgr(...) „zamierzono” omyłkowo do gruntu M. i Z. R. (1). Oznacza to, że pomimo odmiennego władania nieruchomościami stan ewidencyjny został błędnie ustalony i nie został skorygowany, pomimo toczących się postępowań związanych z wydaniem AWZ.

Natomiast w zakresie ustalonej przez Sąd Rejonowy granicy pomiędzy działkami (...), przy przyjęciu takiego samego rozumowania co do dobrej wiary posiadania uczestniczki, Sąd Okręgowy dokonał korekty jedynie w kwestii ujawnionych w treści zaskarżonego postanowienia powierzchni rozgraniczanych działek, albowiem wskazana powierzchnia nie odpowiadała ani temu jakie granice ustalił Sąd Rejonowy, ani też temu co wynika ze zmian dokonanych w wyniku orzeczenia wydanego przez Sąd II instancji. Wniosek ten wynika, z porównania powierzchni wyliczonej przez biegłego w realiach innych granic niż ostatecznie przyjęte. Winna ona zostać policzona na nowo przy uwzględnieniu ustalonych granic.

Wyłącznie w opisanym wyżej zakresie Sąd Okręgowy uznał zasadność apelacji wnioskodawców oraz podniesionych w niej zarzutów naruszenia prawa procesowego i materialnego.

Orzeczenie zmieniające oparto na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja wnioskodawców, jak i w całości apelacja uczestniczki w odniesieniu do granicy pomiędzy działkami (...) nie były uzasadnione.

W tym miejscu zauważyć należy, że dalej idące zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. są nieuzasadnione. Podnieść trzeba, że w orzecznictwie podkreślane jest niejednokrotnie, iż kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego oraz dokonanie własnej korzystnej oceny materiału dowodowego (tak: postanowienie SN z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136).

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy podziela wszystkie ustalenia Sądu I instancji, albowiem wynikają one z przeprowadzonych w sprawie dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić zarówno dalszych zarzutów podnoszonych przez wnioskodawców, jak i zarzutów uczestniczki, co do granicy pomiędzy działkami (...). Z treści zeznań wnioskodawczyni i uczestniczki, a także zeznań św. Z. M. wynika, że z uczestniczką nie było sporów, a powstał on kiedy na zlecenie wnioskodawcy geodeta wytyczył granice. Dalej wymieniony wyżej świadek zeznawał, że na działce (...) brzeg kosił do samej góry. Taki stan władania jest zgodny ze stanem katastralnym, w związku z czym granica z działką (...) została przez Sąd Rejonowy ustalona górą skarpy.

Należy podkreślić, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie w zakresie przeciwstawnych twierdzeń stron na podstawie sędziowskiego przekonania, powziętego w wyniku zetknięcia się ze środkami dowodowymi. Mając to na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, z materiału dowodowego w niniejszej sprawie wyprowadzić należy wnioski zgodne z tymi jakie zostały w tym zakresie wywiedzione przez Sąd Rejonowy.

Nie można również podzielić twierdzeń uczestniczki co do zawężenia jej wjazdu na nieruchomości. Jak wskazano wyżej brak jest możliwości stwierdzenia, że uczestniczka nabyła przez zasiedzenie przygraniczny pas gruntu znajdujący się pomiędzy granicą katastralną, a jej wskazaniem przebiegającym przez pkt 15 -14 – 13 – 12 – 11 – 10- 9. Wynika to z powołanych już wyżej okoliczności związanych z prawomocnym postanowieniem wydanym w sprawie I Ns 1115/86.

Nawet gdyby bowiem uznać posiadanie uczestniczki w takim zakresie, co w ocenie Sądu Okręgowego nie zostało wykazane, to i tak nie mogłoby ono prowadzić do zmiany granicy z uwagi na brak wymaganego okresu, który mógłby być liczony dopiero od daty stwierdzenia zasiedzenia na rzecz poprzedników prawnych wnioskodawców, to jest od 1.01.1986 r., co przy uwzględnieniu złej wiary posiadania, albowiem przekraczało ono tytuł jakim legitymowała się uczestniczka sprawia, że termin trzydziestoletni wymagany do zasiedzenia nie upłynął przed powstaniem konfliktu i wszczęciem postępowania rozgraniczeniowego.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w pozostałej części apelację wnioskodawców oraz w całości apelację uczestniczki M. M. (2) oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do odstąpienia od podstawowej reguły ponoszenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym z tej przyczyny orzekł, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.

(...)